

Arrest

nr. 201 228 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1) X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue des Brasseurs 115
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2013 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 14 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 8 juli 2013 onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 5 februari 2015 trok de gemachtigde de beslissing van 14 oktober 2014 in.

Op 19 februari 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 8 juli 2013 opnieuw onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 144 022 van 24 april 2015 verwierp de Raad het beroep tegen de ingetrokken beslissing van 14 oktober 2014.

Op 24 april 2015 trok de gemachtigde de beslissing van 19 februari 2015 in. Bij arrest nr. 146 210 van 26 mei 2015 verwierp de Raad het beroep tegen de ingetrokken beslissing van 19 februari 2015.

Op 24 april 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 8 juli 2013 opnieuw onontvankelijk. Verzoekster en haar echtgenoot dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die de beslissing bij arrest nr. 165 400 van 7 april 2016 vernietigde. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad van State die het arrest met nr. 165 400 bij arrest nr. 236.925 van 27 december 2016 vernietigde. Bij arrest nr. 192 266 van 21 september 2017 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 24 april 2015.

Op 13 augustus 2015 diende verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 16 maart 2016 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 13 augustus 2015 onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.08.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

S., E. (R.N. [...]) Geboren te Shkoder op [...]1983,

S., G. geboren op [...]2003 S., G. geboren op [...]2006 S., E. geboren op [...]2009

Nationaliteit: Albanië

Adres: [...], 37/1 5000 NAMEN

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 15.03.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 13.08.2015 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 16.02.2015 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 /4§3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Over de ontvankelijkheid

In de verweernota werpt verweerder op dat verzoekster niet aantoon exclusief over het ouderlijk gezag te beschikken, dermate dat het beroep niet op ontvankelijke wijze werd ingediend voor de minderjarige kinderen.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat de kinderen van verzoekster, S. G., S.G. en S.E. minderjarig zijn en deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van de minderjarigen S.G., S.G. en S.E. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid van het BW zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Door te stellen dat zij zich naar de wijsheid gedraagt, toont zij niet aan het ouderlijk gezag alleen uit te kunnen oefenen.

De opgeworpen exceptie is gegrond waardoor het beroep onontvankelijk is wat betreft de minderjarige kinderen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij meent ook dat de gemachtigde een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Door het feit dat:

*Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 11/04/2012 tegen mijn verzoekers een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 09/05/2012 betekende;
Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;*

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster;

2.Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de arts-attaché concludeert dat de toestand van de verzoekster kan niet beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ;

Dat de tegenpartij negeerde het oorzakelijk verband tussen de gezondheid van mijn verzoekster en haar land van herkomst;

Dat op basis van dit verband, geen medische zorg in het land van herkomst van de verzoekster kan effectief zijn;

Dat de verzoekster zonder inkomen in zijn land van herkomst is, zo kan hij niet toegang hebben tot noodzakelijke medische zorg als zij zouden worden beschouwd in hun land van herkomst;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker;

Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen.”

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De gemachtigde wijst op de rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De gemachtigde verwijst hiervoor naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 maart 2016. Verzoekster meent dat de motivering stereotiep is en geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van haar zaak. De Raad merkt op dat *in casu* de ambtenaar-geneesheer gemotiveerd heeft op grond van het door verzoekster aangebrachte stuk en wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster.

Verzoekster beperkt zich overwegend tot algemene en theoretische kritiek op de bestreden beslissing. Zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de correcte situatie waarin zij zich bevindt maar concretiseert deze kritiek zelf niet. Zij geeft in het eerste onderdeel van haar middel niet aan met welke concrete elementen de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar

motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Het begrip 'afdoende' houdt eveneens in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de correcte situatie. Zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer geen specialisatie heeft. Zij meent dat de ambtenaar-geneesheer het oorzakelijk verband tussen de gezondheid van verzoekster en haar land van herkomst heeft genegeerd. Zij wijst erop dat bijgevolg geen medische zorg in het land van herkomst efficiënt kan zijn. Zij betoogt geen inkomen te hebben in het herkomstland waardoor zij geen toegang kan hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in haar herkomstland.

Het onderzoek naar een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht gebeurt in het licht van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

“§1 “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...]”

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

§2 [...]

§3, De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° [...]

2° [...]

3° [...]

4°: indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; [...]

5° [...]”

In casu leest de ambtenaar-geneesheer in het door verzoekster ingediende standaard medische getuigschrift dat zij lijdt aan een angstsyndroom met neurovegetatieve symptomen en fobische trekjes. De ambtenaar-geneesheer besluit dat deze aandoening geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekster merkt op dat de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt bij de ambtenaar-geneesheer. Hiermee toont zij niet aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of een door haar aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Verweerder wijst wat dit betreft op een arrest van de Raad van State in de verweernota die oordeelde dat een ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise moet blijk geven om de door een vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen. De ambtenaar-geneesheer is volgens de Raad van State evenmin ertoe gehouden contact te nemen met een specialist als het standaard medisch getuigschrift is opgesteld door een specialist. De Raad voegt zich dan ook naar deze interpretatie.

Verzoekster meent verder nog dat de arts-adviseur het oorzakelijk verband heeft genegeerd tussen haar ziekte en haar land van herkomst. De Raad leest in het standaard medisch getuigschrift onder de rubriek 'medische geschiedenis' wel dat haar aandoening is voortgevloeid uit agressie in het herkomstland, maar nergens stelt de behandelende arts dat een terugkeer naar het herkomstland omwille van een oorzakelijk verband met de aandoening uitgesloten zou zijn. Zowel in het verzoekschrift

als in de aanvraag wijst verzoekster er verder op dat in het herkomstland geen afdoende behandeling beschikbaar en materieel toegankelijk is wegens gebrek aan inkomen. Zij gaat er echter aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer geoordeeld heeft dat verzoekster ook zonder behandeling geen risico loopt om in een onmenselijke of vernederende situatie in haar land van herkomst terecht te komen. Verzoekster laat deze motieven onverlet in haar betoog.

Nu de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, toont verzoekster niet aan op welke manier haar kritiek dat de bestreden beslissing of het advies geen uitspraak doet over de grond van de zaak tot een vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. De arts-adviseur moet immers niet overgaan tot een onderzoek van de grond van de aanvraag, indien hij op rechtmatige wijze kan stellen dat ze onontvankelijk is. Op grond van het betoog van verzoekster, kan de Raad geen onwettigheid weerhouden.

Verzoekster voert een gelijkaardig betoog wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Wat betreft het oorzakelijk verband tussen haar aandoening en het herkomstland en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de volgens haar noodzakelijke medische zorg, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierboven is uiteengezet. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt ook niet.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES